

τὰ τοιαῦτα χάσματα ἐνόμιζον εἴματα τοῦ ἄδου, εἰς διάφορα μέρη (α).

δ. ις. Οἱ δὲ Ἀργυρίνοι ἦσαν ὡς εἴρηται πρὸς τὰ βόρεια τῆς Ἠπείρου κατὰ τὰ Ἀκροκραύνια ὄρη, πλησίον τοῦ Αἰάντος ποταμοῦ. Ἐκεῖ πλησίον ἔμειναν καὶ οἱ ῥηθέντες Κόλχοι, καὶ ἕως αὐτοὶ ὠνομάσθησαν Ἀργυρίνοι. Μετὰ δὲ τῶν Τρωϊκὸν πόλεμον ἦλθον ἐκεῖ ὁμοῦ ὁ Νιρεὺς ἐκ τῆς Σύμης ὁ περίφημος διὰ τὴν ὠραιότητα, καὶ ὁ Θόας στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν, ἔχοντες ἀποικίαν τὰ στρατεύματα αὐτῶν, μὲ τὰ ὅποια ἐπολέμησαν εἰς τὴν Τρωάδα. Καὶ οὕτως ἔμειναν καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ μεταξὺ τῶν Ἀργυρίνων, ὡς λέγει ὁ Λυκόφρων (β).

δ. ιζ. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὁ πολυχρόνιος πόλεμος τῆς Τρωάδος μετέβαλε δι' ὅλου τὰς διοικήσεις, καὶ τοὺς ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος· ἐπειδὴ ἐν ᾧ ἐ-

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Π. 235. καὶ Σχόλ. Διδύμ. καὶ Βιλοαζ. Φαῶριν. Σελλ. Πausan. Βοιωτ. λ'. Διόδ. Δ. κβ'. Ὅρα καὶ ἐν Ἐγυγ. περὶ Ἀόρον. καὶ Νεκυομαντ.

(β) 1017. καὶ Τζέτζ. Ὁ Ττέτζης ἠπατήθη ἐνταῦθα, διότι ἐνόμισαν, ὅτι μόνον εἰς τὴν Σικελίαν ἦτον πόλις Ἀργύριον, ἡ πατρὶς τοῦ Διοδώρου. Τοῦτο ὁμῶς παρατήρησε πρότερον ὁ Ραούλ.

πολέμουν αὐτοὶ δέκα χρόνους ἐκεῖ, ἤρπασαν ἄλλοι τοὺς τόπους αὐτῶν· ὅθεν διεσκορπίσθησαν ὕσερον, ἄλλοι μὲν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἄλλοι δὲ εἰς τὴν Ἑπειρον, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν Ἰταλίαν, ζητοῦντες ἄλλους τόπους. Ἐπλάσαν μὲν οἱ ποιηταὶ, ὅτι ἔρριπτεν αὐτοὺς ἡ τρικυμία εἰς ξένους τόπους, ὡς λέγει καὶ ὁ Λυκόφρων, ὅτι ἔρριψε καὶ τοῦ Νιρέα καὶ Θόαντα εἰς τὴν Λιβύαν, ἔπειτα ἐκείθεν εἰς τὴν Ἑπειρον. Ὅμως δὲν ἦτον αὐτῇ ἡ αἰτία· ἐπειδὴ εἶναι πολλαὶ νῆσοι καὶ τόποι ἄλλοι πλησιέστεροι μεταξὺ Λιβύας καὶ Ἑπείρου, καὶ ἐδύναντο νὰ μείνωσιν ἄλλου, εἰς πλησιέστερον μέρος, ἢ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν. Ἄλλ' αὐτοὶ μὴ ἔχουτες ἐλπίδα πλείου τῆς πατρίδος, καὶ οὐτεσ συνειθισμένοι, νὰ ἡγεμονεύωσιν, ἐζήτουν ἔθνη βάρβαρα νὰ τὰ ἐξουσιάζωσιν. Αὕτη ἡ τρικυμία τῆς φιλαρχίας φαίνεται, ὅτι ἔρριπτεν αὐτοὺς μεταξὺ τῶν βαρβάρων ἐθνῶν.

§. ιη'. Ταῦτα λοιπὸν ἦσαν τὰ ἐπισημότερα ἔθνη τῆς Ἑπείρου, τῶν ὁποίων τὴν ἀρχὴν ἐδυνήθηεν νὰ εὕρω. Οἱ δὲ Μολοσσοὶ ἦσαν καὶ αὐτοὶ Θεσσαλοὶ, ὡς θέλομεν εἰπῆ μετ' ὀλίγου· ὁμοίως καὶ οἱ Αἰθίκες, οἳ τινας ἦσαν πρὸς ἀνατολὰς τῶν

Παραναίῳν, καὶ πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ τῆς Θεσσαλίας, τῆς νῦν Σαλαμβρίας· ὁμοίως ἦσαν Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Ἀθαμάνες, καὶ ἄλλα τινά· ὥστε τὰ ἔθνη τῆς Ἠπειροῦ ἦσαν ἅπαντες Ἕλληνες, ἐκτὸς ὀλίγων Τρωαδιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἤλθον μετὰ τὸν Πύρρον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως. Πλησίον δὲ τῆς Ἠπειροῦ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Ἰλλυρίας ἦσαν οἱ Ἐγχελεῖς, ὅπου ἤλθεν ὁ Κάδμος μετὰ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἀρμονίαν, καὶ ἐβασίλευσαν, ἀφ' οὔ ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὰς Θήβας. Ἐκεῖ ἐγέννησαν υἱὸν Ἰλλυριὸν ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσεν ἕξερων. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ χώρα Ἰλλυρία.

δ. ιθ'. Πολλοὶ Ἱστορικοὶ λέγουσιν, ὅτι πρὸς τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἠπειροῦ καὶ μάλιστα περὶ τὴν Ἀμβρακίαν, ἐβασίλευεν ὁ Γηρυόνης κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡρακλέους, περὶ τοὺς 1350 πρὸ Χριστοῦ, ὅστις εἶχε πολλὰς ἀγέλας βοῶν· ἐπειδὴ λέγουσιν, ὅτι τὰ μέρη ἐκεῖνα εἶναι βουτρόφα· ὅθεν ἐσράτευσεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ἠπειρον, καὶ νικήσας τὸν Γηρυόνην, ἔλαβε τὰς ἀγέλας τῶν βοῶν, καὶ ἔφερεν αὐτὰς εἰς τὴν Πελοπόννησον. Οἱ δὲ ποιηταὶ λέγουσιν, ὅτι κατὰ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν, ἐβασίλευεν ὁ Γηρυόνης εἰς

μίαν νῆσον Ἐρύθειαν ὀνομαζομένην. Ἀλλ' οἱ Ἱστορικοὶ νομίζουσιν ἐκεῖνο ποιητικὸν πλάσμα(α), ἢ σφάλμα γραφικόν· διότι εὗρέθη μία ἐπιγραφή εἰς τὴν Ἰπάτην πόλιν τῶν Αἰνιάνων, εἰς σήλην γεγραμμένη, καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ γυνὴ τινὸς Εὐρύτου ὠνομάζετο Ἐρύθη, καὶ ἀπὸ αὐτὴν ὠνομάσθη μία πεδιάς τῆς Ἡπείρου Ἐρύθη καὶ Ἐρύθεια, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Γηρυόνης.

δ. κ'. Ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀληθινόν, ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε δύο ἐκστρατείας εἰς τὴν Ἡπειρον, καὶ ἐπολέμησε δις μὲ τοὺς Ἡπειρώτας, καὶ τέλος ἔγινε καὶ συγγενῆς αὐτῶν. Διότι ὅτε ἐβασίλευεν ὁ Φυλείας ἀπόγονος τοῦ Θεσπρωτοῦ εἰς τὴν Ἐφυραν, καὶ ὁ Οἰνεὺς εἰς τὴν Καλυδῶνα τῆς Λιτωλίας, συνέβη πόλεμος μεταξὺ Θεσπρωτῶν καὶ Καλυδωνίων, καὶ οἱ Καλυδώνιοι ἀδύνατοι ὄντες, ἐκάλεσαν σύμμαχον τὸν Ἡρακλῆα. Ἐστράτευσε λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς μὲ τοὺς Καλυδωνίους εἰς τὴν Θεσπρωτίαν, καὶ νικήσας τοὺς Θεσπρωτοὺς, ἐφόνευσε καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν

(α) Εἰς ἀθ. ἐν Διονύσ. περὶ γή. σ. 658. Σκύλξ Ἰλλυρ. καὶ σχολ.

Φυλέα. Εἶχε καὶ μίαν θυγατέρα ὁ Φυλεὺς Ἀ-
 ρυόχην καλουμένην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν αἰχμά-
 λωτον ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε τὸν
 Τληπόλεμον (α).

δ. καὶ Ὀλίγον δὲ ὕστερον, ζῶντος ἔτι τοῦ
 Ἡρακλείου, ἐσράτευσε ὁ Θησεὺς καὶ Πειρίθους
 εἰς τὴν Θεσπρωτίαν. Μετὰ τὸν Φυλέα ἐβασί-
 λευσε εἰς τὴν Ἐφυραν ὁ Αἰδωνεὺς, ἢ ἀμέσως,
 ἢ ὀλίγον ὕστερον· ἐπειδὴ τοῦτο μὲν δὲν τὸ ἰξεύ-
 ρομεν, ὅτι ὅμως ἐβασίλευσε μετ' ὀλίγου μαρ-
 τυρεῖ ἡ ἡλικία τοῦ Ἡρακλείου. Ἀγνοοῦμεν καὶ
 τοῦτο, ἂν ὁ Αἰδωνεὺς ἦτον ἀπόγονος τοῦ Θε-
 σπρωτοῦ, ἢ ἐξ ἄλλου γένους· ἐπειδὴ δὲν ἀνα-
 φέρονται οἱ γονεῖς αὐτοῦ. Οὗτος ὁ Αἰδωνεὺς ἤρπα-
 σε ἐκ τῆς Σικελίας τὴν Περσεφόνην θυγατέρα
 τῆς Δήμητρος, καὶ ἐγέννησε ἐξ αὐτῆς μίαν θυ-
 γατέρα, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Κόρην. Ταύτην
 λοιπὸν τὴν Κόρην ἤθελον νὰ ἀρπάσωσιν ὁ Θη-
 σεὺς καὶ Πειρίθους, καὶ διὰ τοῦτο ἐσράτευσαν
 εἰς τὴν Ἡπειρον. Ἐνικήθησαν ὅμως, καὶ ὁ μὲν
 Πειρίθους ἐφονεύθη, ὁ δὲ Θησεὺς ἔμεινε αἰχ-
 μάλωτος, ἕως οὗ ἦλθεν ὁ Ἡρακλῆς ὕστερον,

(α) Ἀπολλόδ. Β'. ζ'. 5. Διόδ. Δ'. λς'.

καὶ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν (α). Δεῖν εἶναι μὲν βέβαιον, ὅτι οὗτος ὁ Ἀΐδωνεύς ἤρπασε τὴν Περσεφόνην, διότι ἡ Δήμητρα ἦτον πολὺ προγενεστέρα τοῦ Ἀΐδωνέως τούτου· ὅτι ὅμως ἦτον οὗτος βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου, καὶ μάλιστα τῆς Μολοσσίδος, μαρτυρεῖ ὁ Πλούταρχος καὶ ἄλλοι πολλοί. Καὶ αὐτὸς ὠνομάσθη Ἀΐδωνεύς, τὸ ὀνομασθῆναι Πλούτωνα, καὶ Ἄδην· ὠνόμασε καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Περσεφόνην, καὶ τὴν θυγατέρα Κόρην· εἶχε καὶ ἓνα σκύλου μέγα, καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Κέρβερον (β), διὰ τὰ ἔχη ὅλα τὰ παράσημα τοῦ Ἄδου, ἐπειδὴ ἔπλασαν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἐκεῖ ἦτον ὁ Ἄδης. Τοῦτο τὸ ποιητικὸν πλάσμα ἂν ἀναχθῆ εἰς Ἴσολίαν, ὅτι ὁ Κέρβερος ἦτον στρατηγὸς περὶφημος τοῦ Ἀΐδωνέως, ὁ Ἡρακλῆς ἐστράτευσε καὶ τρίτον εἰς τὴν Ἡπειρον, καὶ ἔλαβε τὸν Κέρβερον ἀιχμάλωτον, κατὰ τὴν προσαγὴν τοῦ Εὐρύσθεως.

§. κβ'. Μετὰ δὲ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἦλθεν ὁ

(α) Κύριλλ. παρὰ Βοσσο. Θεολογ. Α'. Σ'. φιλόχορι παρ' Εὐσεβ. χρονικ. κζ'. Πλούταρχ. Θεσ. λβ'. λε'.

(β) Οἱ σκύλοι τῆς Μολοσσίδος ἦσαν περὶφημοί, ὅμως οὗτος ὁ Κέρβερος φαίνεται ὅτι ἦτον στρατηγὸς αὐτοῦ, ὅς τις ἐφόνησε τὸν Πειρίθουν.

Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἡπειρου κατά τινα χρησμόν, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τοὺς μνηστῆρας, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Βούνειμα πλησίον τῆς Τραμπύας· ὡς ἔφερε καὶ αὐτὸς ἐκεῖ ἀποικίαν Ἰθακησίων. Βούνειμα δὲ ὠνομάσθη ἢ πόλις, ἐπειδὴ ἐθυσίασε βουν, ἔπειτα ἔκτισεν αὐτήν. Κατέστησεν ἐκεῖ καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Ποσειδῶνα· ὅθεν ὠνομάσθη καὶ ὁ Ποσειδῶν Ἡπειρώτης. Ταύτην δὲ τὴν συμβουλήν ἔλαβε παρὰ τῶ Τειρεσίῃ ὡς λέγει ὁ Ὅμηρος. Ἦτον δὲ ἡ πόλις αὕτη εἰς τὴν χώραν τῶν Τυμφαίων, ὅπου ἐγίνοντο ἄριστοι βόες ὡς λέγει ὁ Καλλιμάχος, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ὠνομάσθη Βούνειμα, ἀπὸ τοῦ νέμειν βοῦς, καὶ οὐχὶ ὡς λέγει ὁ Στέφανος ἀπὸ τοῦ θυσιασθέντος βοός. Ὁ δὲ Πίνδαρος λέγει βουτρόφα τὰ ὄρη τῆς Ἡπείρου τὰ ὅποια κατέρχονται ἀπὸ τῆς Δωδώνης μέχρι τῆς Ἰουικῆς θαλάσσης. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἦσαν περίφημοι οἱ βόες τοῦ Γηρυόου. Τυμφαῖος ἦτον ὁ Πολυσπέρχων ὁ μέγας ἐκεῖνος στρατηγὸς καὶ βασιλεὺς τῶν Τυμφαίων καὶ Διθίκων, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κασσάνδρου, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ἡρακλῆα υἱὸν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς Περσίδος Βαρσίνης· ὅθεν ὀνομάζει αὐτὸν ὁ Λυκάφρων Δράκοντα Τυμφαῖον. Ὁ δὲ φιλόσοφος

Κλεάυθης ὁ μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ζήνωνος
ἦτον ἐκ τῆς Ἄσσου πόλεως τῆς Ἠπείρου (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ τοῦ Πύρρου τοῦ πρώτου, υἱοῦ
τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τῶν ἀπογόνων
αὐτοῦ.

§. α'. Ὁ Πύρρος οὗτος κατάγεται, καθὼς
καὶ ὁ Μιλτιάδης, ἐκ τοῦ ἀρχαιοτάτου γένους τοῦ
Διὸς καὶ τοῦ Ὠκεανῶ, κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ἰσορίαν·
ἐπειδὴ ὁ Ὠκεανὸς ἐγέννησε τὸν Ἄσωπον, ὁ δὲ
Ἄσωπὸς τὴν Αἴγιναν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννη-
σεν ὁ Ζεὺς τὸν Αἰακὸν, τὸν βασιλέα τῆς νήσου
Αἰγίνης, καὶ τὸν δικαιοτάτου ἀνθρώπου τῆς Ἑλ-
λάδος. Οὗτος δὲ ὁ Ζεὺς ἤτιντις βασιλεὺς τῆς
Αἰγίνης, διότι οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον τοὺς βασι-
λεῖς τότε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Διὸς, τὸ ὁποῖον
ἐνομίζετο εὐγενέστατον καὶ ἰδίου τῶν βασι-

(α) Ὅμηρ. Ὀδυσ. Λ. 120. καὶ Εὐσάθ. Καλλίμαχ.
Ἕμν. εἰς Ἄρτεμ. 278. καὶ Σχολ. Πίνδαρ. Νεμ. Δ'. 84.
καὶ Σχολ. Λυκόφρ. 800. καὶ Τζέτζ. Στέφαν. Βούνσιμ.
Σχολ. Διόδ. Κ'. κη'.

λέων· ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς ἐνομιζέτο ὁ δικαιότατος, ἰσχυρώτατος, συγγενέστατος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων. Διὰ τοῦτο τὸν ὠνόμασαν Ζῆνα· οἶον αἴτιον τοῦ καλῶς ζῆν· ἐπειδὴ αὐτὸς ἔδειξε πρῶτος, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ζήσωσιν οἱ ἄνθρωποι εὐδαιμόνως καὶ εὐχαρίως. Τοιαύτην δὲ εὐγνωμοσύνην ἐφύτευσε εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἢ ἀγαθότης καὶ φιλανθρωπία τοῦ Διός, ὥς ε δὲν ἴξευρον πῶς νὰ τὸν τιμήσωσι, καὶ μὲ τί ἄξιον τῆς δικαιοσύνης καὶ μεγαλοπρεπείας αὐτοῦ, νὰ τὸν συγκρίνωσιν εἰς εὐχαρίσῃσιν αὐτῶν. Τέλος δὲ μόλις ἔκριναν τὸν λαμπρότατον Πλανήτην ἄξιον, καὶ ὠνόμασαν αὐτὸν Δία. Δὲν εὐχαριστήθησαν ὅμως καὶ εἰς τοῦτο, ἐπειδὴ ἐφαίνετο μικρὰ ἢ τιμὴ αὕτη, καὶ ὄχι ἀνάλογος τῆς εὐεργεσίας τοῦ Διός· ὅθεν ὠνόμασαν Δία τὸν Ἥλιον, ἐπειδὴ ἄλλον φαινόμενον κοινὸν εὐεργέτην μεγαλήτερον τοῦ Ἥλιου δὲν ἐγνώριζον, νὰ παραβάλλωσι τὸν Δία μὲ αὐτόν. Δὲν εὐχαριστήθησαν καὶ εἰς τοῦτο, καὶ ὠνόμασαν Δία τὸν Δημιουργὸν καὶ κυβερνήτην τοῦ παντός, ὅς τις ἐδημιούργησε τὸ πᾶν, καὶ διοικεῖ αὐτὸ μὲ σοφίαν καὶ ἰσονομίαν ἀκατανόητον. Ὁυτῷ τρόπον τινὰ καὶ ὁ Ζεὺς μετέπλασε τοὺς ἀν-

θρώπους εἰς βίον ἡμερον, καὶ ἐκυβέρνησεν αὐτοὺς
 μὲ σοφίαν καὶ δικαιοσύνην, μιμούμενος τὸν δημιουργόν.
 Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐνομίσθη ὁ Ζεὺς εὐγενέστατος
 πάντων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὠνόμαζον μὲ τὸ ὄνομα
 αὐτοῦ τότε τοὺς δικαίους καὶ φιλανθρώπους βασιλεῖς.
 §. β'. Τοιοῦτος δικαιοτάτος ἦτον καὶ ὁ υἱὸς
 αὐτοῦ Αἰακὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγίνης, ὡς τὸν
 εἶδον οἱ θεοὶ ὅ,τι καὶ ἂν ἐζήτει. Διὰ τοῦτο,
 ὅτε συνέβαινε τις ὀργὴ θεϊκὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα,
 οἱ Ἕλληνας παρεκάλουν τὸν Αἰακὸν, νὰ προσευ-
 χηθῆ, ἵνα παύσῃ τὸ κακὸν· καὶ ἔπαυεν εὐθύς,
 καθὼς προσήχετο ὁ Αἰακὸς, ὁ βασιλεὺς τῆς
 νήσου Αἰγίνης. Διὰ τοῦτο τὸν ἔκαμαν καὶ κρι-
 τὴν τοῦ Ἄδου, νὰ κρίνῃ καὶ ἐκεῖ δικαίως τὰς
 ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Τοιαύτην ὑπόληψιν ἀφῆ-
 κεν ὁ Αἰακὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τοιοῦτοι λοι-
 πὸν ἦσαν οἱ πρόγονοι τοῦ Πύρρου, καὶ ἀπ' αὐτοῦ
 ὠνομάζοντο Αἰακίδαι, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ τοῦ τρί-
 του Πύρρου ὠνομάζετο κυρίως Αἰακίδης. Τοιοῦ-
 τος ἦτον καὶ ὁ Αἰακὸς, ὅστις ἐγέννησε τὸν
 Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, τοὺς περιβοιότους ἥρωας
 τῆς Ἑλλάδος. Ὁ μὲν Τελαμὼν ἐβασίλευσεν εἰς
 τὴν Σαλαμίνα ὕστερον, καὶ ἐγέννησε τὸν μέγαν
 Αἴαντα. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐπέρασεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν

λίαν, καὶ ἐβάσιλευσεν ἐκεῖ, εἰς τὴν χώραν Φθιώ-
 τιν, ὅπου ἦτον ἡ πόλις Ἑλλάς ὀνομαζομένη,
 ὄνωθεν καὶ πρὸς τὸ δυτικὸν τοῦ Πελασγικοῦ κόλ-
 που, τοῦ νῦν Βώλου καλουμένου. Ἐπειτα ἔλα-
 βε γυναῖκα τὴν Θέτιν, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἀχιλ-
 λέα. Ἡ δὲ Θέτις ἦτον θυγάτηρ τινὸς βασιλέως τῆς
 Θεσσαλίας, ἀλλ' ἡ ὠραιότης καὶ ἡ ἀρετὴ αὐ-
 τῆς, ὑπεχρέωσε τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τὴν ὀνομά-
 σωσι Θεάν Νηρηίδα, θυγατέρα τοῦ Νηρέως, ἐ-
 πειδὴ ἔμεινε τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀθάνατον, διὰ τὴν
 ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην. Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἔλαβε
 γυναῖκα τὴν Δηϊδάμειαν θυγατέρα τοῦ Λυκο-
 μήδους βασιλέως τῆς νήσου Σκύρου, καὶ ἐγέν-
 νησε τὸν Πύρρον, τὸν ὁποῖον ἀνέτρεφεν ὁ Πάπ-
 πος αὐτοῦ Λυκομήδης εἰς τὴν Σκύρου, ὅτε ἦλ-
 θεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸν πόλεμον τῆς Ἰφιδάδος.
 Τοιαύτη ἦτον ἡ φημηλία αὕτη, πανταχόθεν λαμ-
 πρὰ, βασιλικὴ καὶ ἐνάρετος, ἐκ τῆς ὁποίας κα-
 τάγεται ὁ Πύρρος. Καὶ πάντες οἱ ἀπόγονοι αὐ-
 τῆς, ὁ Πηλεὺς, Ἀχιλλεὺς, Πύρρος, καὶ οἱ λοι-
 ποί, ἦσαν οἱ ἀνδρειότατοι, δικαιοτάτοι καὶ λαμπρό-
 τατοι ἥρωες τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειδὴ δὲ ἐφρονεῖθη ὁ
 Ἀχιλλεὺς εἰς τὸν πόλεμον, οἱ Ἕλληνες ἔσειλαν καὶ
 ἐζήτησαν τὸν Πύρρον, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν πόλε-

μον, εἰς τὸν τόπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὁ Πύρρος ἦεν τότε πολὺ νέος, ὅμως ἦλθε μὲ πολλὴν προθυμίαν, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δοξασθῆ, νὰ ἐκδικήσῃ καὶ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν δολίως οἱ Τρωαδίται. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθη καὶ Νεοπτόλεμος ὁ Πύρρος, ἐπειδὴ ἦλθε νέος εἰς τὸν πόλεμον.

δ. γ'. Τριούτος δὲ νέος ὢν, ἔδειξε πολλὰς καὶ μεγάλας ἀνδραγαθίας εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον, διοικῶν τοὺς στρατιώτας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο Μυρμηδόνες (α). Τέλος δὲ αὐτὸς συνήργησε, καὶ ἐκυρίευσαν οἱ Ἕλληες τὴν Τρωάδα, ἐφόνευσε πολλοὺς εἰς τὸν πόλεμον, καὶ αὐτὸν τὸν Πρίαμον τὸν βασιλέα τῆς Τρωάδος. Ἔλαβεν ἄπειρα λάφυρα, καὶ τὴν Ἀνδρομάχην τὴν γυναῖκα τοῦ Ἑκτορος αἰχμάλωτον, καὶ τὸν Ἑλενον υἱὸν τοῦ Πριάμου, καὶ οὕτως ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὅμως δὲν μετεχειρίσθη αὐτοὺς ὡς αἰχμαλώτους, ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀνδρομάχην εἶχεν ὡς βασίλισσαν καὶ γυναῖκα νόμιμου· τὸν δὲ Ἑλενον ὡς σύμβουλον. Εἶχε δὲ τὸν Ἀκασον υἱὸν τοῦ Πελίου γείτονα εἰς τὴν

(α) Ὅρα περὶ πάντων τούτων ἐν τῇ Ὠδυσίᾳ

Θεσσαλίαν, ὅστις ἐβασίλευεν εἰς τὴν πόλιν Ἴωλκόν, ἣ ὅποια ἦτον πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ Πελασγικοῦ κόλπου, ὅπου εἶναι τῶρα ὁ Βόλος. Μετὰ τοῦτον εἶχον παλαιὰν ἔχθραν, καὶ τότε ἐν ᾧ ἔλειπον αὐτοὶ εἰς τὴν Τρωάδα, ἤρπασεν ὁ Ἄκατος τὸ βασίλειον αὐτῶν. Ἦ ὡς νομίζουσιν ἄλλοι, ὁ ῥηθεὶς Ἡρακλείδης Ἄντιφος ἤρπασεν αὐτό. Ἀναφέρεται ὅμως καὶ πόλεμος αὐτῶν μετὰ τὸν Ἄκατον, καὶ ὅτι ἐφόνευσεν τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἀκάτου ὁ Πύρρος ὕστερον. Διὰ τοῦτο δὲν ἐδυνήθη νὰ μείνῃ εἰς τὴν Θεσσαλίαν ὁ Πύρρος, ἀλλ' ἔλαβεν ὅλους τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἠπειρον, ὅπου ἐκυρίευσεν τὴν Μολοσσίδα, καὶ ἐβασίλευεν ἐνδόξως καὶ μεγαλοπρεπῶς, συνάξας εἰς πόλεις τοὺς διασκορπισμένους ἀνθρώπους, καὶ κατασῆσας νόμους Ἑλληνικοὺς, καὶ πᾶσαν τὴν ἀνήκουσαν εὐνομίαν καὶ εὐταξίαν, εἰς εὐδαιμονίαν καὶ ἡσυχίαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὑποκειμένων.

§. η'. Τοιοῦτος δὲ γενόμενος, ἤθελε βεβαίως νὰ ἔχῃ καὶ συγγενεῖς καὶ συμμάχους Ἕλληνας· ὅθεν ἔδωκε τὴν Ἀνδρομάχην γυναῖκα εἰς τὸν Ἐλενον, θέλων νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἐπειτα ἦλθεν εἰς τὴν

E

Σπάρτην καὶ συνεζεύχθη αὐτήν, ὅπου ἐώρτα-
 σεν ὁ Μενέλαος τοὺς γάμους μεγλοπρεπῶς.
 Ὁ δὲ Πausanias λέγει, ὅτι ἐκ τῆς Σκύρου
 ἦλθεν ὁ Πύρρος με' σόλου εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ
 ἐνυμφεύθη τὴν Ἑρμιόνην· καὶ μάλιστ' ὠνόμασε
 καὶ ἓνα ποταμὸν τῆς Λακωνίας Σκύραν, ἀπὸ τῆς
 Σκύρου, ὅπου ἐσάθη ὁ σόλος αὐτοῦ. Κατὰ τοῦ-
 του τοῦ λόγου ὁ γάμος ἔγινε πρὶν στρατεύσῃ εἰς
 τὴν Τρωάδα ὁ Πύρρος· ἢ μόνον διὰ ἀρράβωνα
 ἦλθε τότε. Ἄλλ' ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι εἰς τὴν
 Τρωάδα ὑπεσχέθη αὐτῷ ὁ Μενέλαος τὴν Ἑρ-
 μιόνην. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔλαβε καὶ τὴν Λάνασ-
 σαν, ὡς εἴρηται, τὴν θυγατέρα τοῦ Ἡρακλείδου
 Φειδίππου, ἢ Κλοδαίου κατ' ἄλλους. Ἐζήτει
 δὲ τὴν Ἑρμιόνην γυναῖκα καὶ ὁ ἐξάδελφος αὐτῆς
 Ὀρέσης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνου, καὶ μάλιστ' λέ-
 γουσιν, ὅτι ἦτον καὶ ἀρράβωνισμένη εἰς αὐτόν.
 Ἄλλ' ὁ Μενέλαος ὕστερον ἰδὼν τὰς ἀρετὰς τοῦ
 Πύρρου εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, μετέβα-
 λε τὴν γνώμην. Ἔτι δὲ ὁ Ὀρέσης ἔγινε καὶ
 μητροκτόνος, ἐπειδὴ ἐφόνευσε τὴν μητέρα αὐ-
 τοῦ Κλυταιμνήσταν, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως δὲν
 ἤθελεν αὐτὸν γαμβρὸν ὁ Μενέλαος. Ὄθεν ἐφύ-
 λαττε πάθος ἄσπονδον κατὰ τοῦ Πύρρου ὁ Ὀ-

ρέσης, και ἐξήτει εὐκαιρίαν. Ὁ δὲ Πύρρος μὴ
 ἰξεύρων τὴν ἐπιβουλήν, δὲν ἐφυλάττετο, καὶ
 ἦλθε ποτὲ εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἀπροφύ-
 λακτος. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Ὀρέσης εἰς
 τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Λέγουσιν ὅμως πολλὰ
 καὶ διάφορα περὶ τοῦ φόνου αὐτοῦ (α). Μαθὼν
 δὲ τοῦτο ὁ Μενέλαος, ἦλθε καὶ ἔθαψε αὐτὸν
 μεγαλοπρεπῶς. Οἱ δὲ Δελφοὶ ἐτίμησαν αὐτὸν ὡς
 ἥρωα.

§. ε'. Ἐκ μὲν τῆς Ἑρμιόνης δὲν ἐγέννησε
 τέκνα· ἐκ δὲ τῆς Ἀνδρομάχης τρία· τὸν Μο-
 λοσσόν, Πίελον καὶ Πέργαμον. Ἐκ δὲ τῆς Λα-
 υάσσης ἐγέννησεν ὀκτὼ ἀρσενικά καὶ θηλυκά, καὶ
 τὰ μὲν θηλυκὰ ἔδωκε γυναῖκας ἔτι ζῶν εἰς τοὺς
 γείτονας βασιλεῖς, ἵνα ἔχη αὐτοὺς συμμάχους.
 Ἐνα δὲ ἐκ τῶν ἀρσενικῶν ὠνόμασε Πύρρον, καὶ
 οὗτος ἦτον ὁ δεύτερος Πύρρος τοῦ γένους τού-
 του. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν λόγον, δὲν συμβιβά-
 ζεται τὸ πρῶγμα· ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς νεωτέρας
 γυναικὸς τέκνα ὑπάνδρευσε αὐτὸς ἔτι ζῶν, τὰ

(α) Ὅρα περὶ τούτων ἐν Ὠγυγία, ἐν τῷ παρὶ Πύρρῳ,
 Ἑρμιόν. Ὀρές. Καὶ Πausan. Αἴτικ. Δ'. Θ'. ιθ'. Λα-
 κωνικ. Κς'. Κε'. Μεσσηνιακ. Κ'. Στράβ. Θ'. 427.
 Πλούταρχ. ἐν Πύρρ. α'.

δὲ ἐκ τῆς προτέρας ἦσαν ἔτι ἀνήλικα, ὡς μετ' ὀλίγον ῥηθήσεται. Καὶ φαίνεται ὅτι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔλαβον τὰς θυγατέρας οἱ γείτονες ἡγεμόνες. Ἀπὸ τοῦ Πύρρου λοιπὸν τοῦ πρώτου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως ὠνομάζοντο Πυρρίδαι οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ βασιλεῖς. Ἔτι δὲ ὠνομάζοντο καὶ Αἰακίδαι ἀπὸ τοῦ Αἰακοῦ.

§. ι'. Πρωτότοκος υἱὸς αὐτοῦ ἦτον ὁ Μολοσσός, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτον ἀνήλικος, ἐπετρόπευεν αὐτὸν ὁ Ἑλένος. Λέγουσι δὲ ἔτι ἡ Ἑρμιόνη ἐφθόνηεν τὸν Μολοσσὸν κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐπειδὴ ἦτον πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Πύρρου ἐξ ἄλλης γυναικὸς, καὶ ἐπομένως διάδοχος. Ἐν τούτοις δὲ ἐγέννησε καὶ ὁ Ἑλένος υἱὸν Κεσρίνου ὀνομαζόμενον. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑλένου, ἔλαβεν ὁ Μολοσσός τὴν πατρικὴν βασιλείαν, ὁ Κεσρίνος ἔλαβε πολλοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἦλθε πέραν τοῦ Θυάμιδος ποταμοῦ, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Κεσρίνην. Ὁ δὲ Μολοσσός ἐδασίλευσεν εἰς τὴν πατρικὴν χώραν, ἣ ὀνομαζέσθην ἀπ' αὐτοῦ Μολοσσία. Ἄλλοι ἀναφέρουσι καὶ εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἓνα τόπον Μολοσσίαν ἔτι πρότερον καλούμενον, καὶ ἐκεῖ

θεν ἐκομίσθη τὸ ὄνομα εἰς τὴν Ἡπειρου (α).
 Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ Μολοσσὸς ἦτον ἄξιος καὶ
 εὐδοξὸς βασιλεὺς, ἀλλὰ τέκνα δὲμ ἀφῆκε, καὶ
 ἔπαυσε τὸ γένος αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἐβασίλευσεν
 ὁ Πέλως μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ὁ δὲ Πέρ-
 γαμος ἔλαβε τὴν Ἀνδρομάχην, καὶ ἐπέρασεν εἰς
 τὴν Ἀσίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Πέργαμον,
 καὶ ἐβασίλευεν ἐκεῖ. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ
 Ἑλενος εἶχε πολλοὺς Τρωαδίτας, καὶ ἀδελφὸν
 Χάουα καλούμενον, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη εἰς τὸ
 κυνήγιον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνόμασεν ὁ Ἑλενος
 τὴν Χαουίαν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι δὲν ἦτον
 ἀδελφὸς, ἀλλὰ φίλος καὶ συνοδοιπόρος τοῦ Ἑλέ-
 νου, καὶ ὁ Ἑλενος ἐφόνευσεν αὐτὸν ἀκουσίως.
 Ἐν μέρει δὲ τῶν Θεσσαλῶν, ἢ τῶν Μυρμηδά-
 ων, ἐκ τῆς συνοδείας τοῦ Πύρρου, ἐχωρίσθησαν,
 καὶ ἦλθον πρὸς τὰ σύνορα τῆς Ἰλλυρίας, ὅπου
 ἔκτισαν τὴν πόλιν Βύλιον. Ἦτον καὶ ἄλλο ἔθ-
 νος ἐκεῖ, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν πόλιν Βουλίουην ἄ-
 νωθεν τῶν Κεραυνίων ὄρων, καὶ ὠνομάζοντο Βου-
 λινοί· ὠνομάζετο ὅμως καὶ τῆς Φωκίδος μία
 πόλις Βούλις ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ αὐτῆς Βουλίου-

• (α) Παυσαν. Ἀττικ. ια'. Ἀθην. ια'. 5.

νος (α). Ἔτι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἐλενος ἔκτισε τὴν πόλιν Βουθρωτῶν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ βουῆς καὶ τρωτός· διότι ἐθυσιάζε βουῆν, ὁ ὁποῖος ἔφυγε πληγωμένος, ἐπειδὴ δὲν ἔσφαξεν αὐτὸν καλὰ ὁ Βούπληξ· ἔπειτα ἔπασεν ἐκεῖ, ὅπου ἐκτίσθη ἡ πόλις Βουθρωτός, καὶ Βουθρωτός ὀνομαζομένη. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ κτίσης τῆς πόλεως ὠνομάζετο Βουθρωτός, καὶ ἀπ' ἐκείνου ὠνομάσθη (β).

δ. ζ. Ἐμμεν λοιπὸν ὁ Πείλος βασιλεὺς τῆς Μολοσσίδος, καὶ ἐκ τούτου κατάγεται ὁ τρίτος Πύρρος, ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ. Δὲν ἰξεύρομεν ὅμως τί ἐγένετο εἰς τὴν Ἠπειροῦ, οὔτε τοὺς ἀπογόνους βασιλεῖς τοῦ Πιέλου γνωρίζομεν, οὔτε τὰ ἔργα αὐτῶν μέχρι τοῦ Θαρύπου, ὁ ὁποῖος ἦτον δέκατος πέμπτος ἀπόγονος τοῦ Πιέλου· ἐπειδὴ ἐταπεινώθησαν, καὶ ἐδαρβαρώθησαν τόσον, ὥστε δὲν εἶχον κοινωνίαν μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἀναφέρει δὲ ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι εἰς τὴν ἀποικίαν τῶν Ἰώνων, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν διάφορα ἔθνη τῆς Ἑλλάδος μεμιγ-

---

(α) Στέφαν. Βούλ.

(β) Στέφαν. Βουθρωτ.